Svenska Dagbladet
NYHETER SVERIGE VÄRLDEN POLITIK KULTUR

USA:s bombning av Iran

”Ibland är en bomb enda sättet att nå förändring”

Jacqueline Saper flydde med sin familj från Iran 1987, hon saknar tiden i landet före revolutionen.

Jacqueline Saper. Foto: Malin Wandrell

Kriget mellan Iran och Israel väckte starka känslor bland iranier i exil med starka band till hemlandet. SvD har träffat två av dem, bosatta i USA, vars uppfattning om hur omvärlden borde agera skiljer sig åt.

Malin Wandrell
Publicerad 2025-06-30 12.59

CHICAGO

I en lugn förort en timme nordväst om Chicagos stadskärna, på Lincolnwoods lokala bibliotek, sitter författaren Jacqueline Saper och tänker tillbaka.

På 1960-talet växte hon upp i Irans huvudstad Teheran, med en engelsk mamma och en iransk pappa, som en del av den judiska minoriteten. Hon har skildrat sin uppväxt i memoarboken “From miniskirt to hijab: A girl in revolutionary Iran” och säger att den var fri och öppen.

Runt en halv miljon människor med iranska rötter bor i dagens USA, av dem bor cirka 30 000 i Chicagos storstadsområde med omnejd.

– På den tiden kunde alla leva sida vid sida, det gick till och med direktflyg från Teheran till Israel. Jag var fri, följde alltid det senaste klädmodet och reste ofta till England för att hälsa på släkt och vänner.

Flydde till USA

Efter revolutionen 1979, då shahen flydde och en islamistisk stat senare tog form, flydde majoriteten av hennes släkt och vänner från Iran. Den då 18 år gamla Jacqueline Saper valde att stanna kvar tillsammans med sina föräldrar och hon träffade kort därpå sin blivande man. Läget i landet förändrades snabbt.

– Människor började bli mer och mer hjärntvättade. Det blev tvång med hijab, lagarna ändrades till det sämre och kvinnors rättigheter försvann. Min sexåriga dotter tvingades bära hijab i skolan och blev indoktrinerad att hata USA och väst, det var smärtsamt att se. Alla som tänkte som jag hade antingen redan flytt eller höll tyst. Till slut blev det omöjligt att vara kvar.

1987 flydde hela familjen till USA, där de fick politisk asyl. De hamnade först i Houston och flyttade sedan till Chicago, där de bor kvar än idag.

Oro för Irans reaktion

När Israel anföll Iran den 13 juni var Jacqueline Saper inte förvånad. Det var hon inte heller när USA bombade atomanläggningar i Iran. Hon uttrycker blandade känslor kring attackerna. Smärta i att se sitt hemland drabbas, men också en förståelse för varför det sker.

– Den iranska regimen är inte rationell och är extremt svår att förhandla med. Ibland kanske en bomb, tyvärr, är det enda sättet att uppnå förändring. Iran har hotat med att förgöra Israel i decennier och misstänks dessutom för att försöka utveckla kärnvapen. Så ur både Israels och USA:s perspektiv blir det till slut en fråga om överlevnad.

Hur ser du på att civila drabbades av de militära attackerna?

– Jag stöttar aldrig våld och lidande. Det är fruktansvärt att civila har dött på båda sidor och jag vill att det ska sluta. Jag tror att många iranier har blandade känslor kring det som sker. För mig blir det nog extra komplext eftersom jag är judinna och har vänner på båda sidor.

Jacqueline Saper är både hoppfull och orolig för Irans framtid. En farhåga är att den iranska regimen kan ta ut sin frustration på sina egna invånare.

– Min förhoppning är att den här konflikten ska leda till att regimen börjar bete sig bättre och lyda under internationella lagar. Och att de ska bry sig om sitt folk.

Två veckor av attacker

Efter Israels attack, med det uttalade målet att hindra Iran från att framställa kärnvapen, krigade länderna med varandra i ungefär två veckor. Det inkluderade även amerikanska attacker mot kärnanläggningar i Iran. I förra veckan kunde en vapenvila inledas.